

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze se sídlem nám. Kinských 5, 150 75 Praha 5 – Smíchov, rozhodl soudkyně JUDr. Hanou Hrabcovou v právní věci žalobce: **SPEDOS s.r.o.**, IČ 41084781, se sídlem Hranická 771, Valašské Meziříčí, zastoupeného JUDr. Pavlem Novickým, advokátem, Malá Štupartská 6, Praha 1, proti žalovanému: **Ferostav, a.s.**, IČ 63078937, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, zastoupenému JUDr. Milanem Břeněm, advokátem, Svitavy, nám. Míru 58/47, PSČ 568 02, o zaplacení 1,709.400 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žaloba o povinnosti zaplatit 1,709.400 Kč s příslušenstvím se **z a m í t á** .
- II. Žalobce je **p o v i n e n** zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalovaného 751.341 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 6.12.2002 domáhal na žalovaném zaplacení částky ve výši 1,695.750 Kč s příslušenstvím a smluvní pokutou ve výši 169.575 Kč z titulu smlouvy o dílo č. 200115D0120 ze dne 13.7.2001 a dodatku ze dne 10.10.2001 (celkem 1,865.325 Kč). Na odůvodnění uvedl, že uvedenou smlouvou uzavřenou mezi nepřítomnými se žalobce jako zhotovitel zavázal zhotovit dílo spočívající ve výrobě a montáži konstrukce na sekční průmyslová vrata a žalovaný se jako objednatel zavázal dílo převzít a zaplatit cenu díla ve výši dle dodatku 1,695.750 Kč. Místem zhotovení díla bylo dle smlouvy AUTO EXNER

Praha 9. Postup uzavření smlouvy žalobce popsal tak, že žalovaný dne 1.6. 2001 objednal faxem u žalobce – obchodního zástupce p. Š. zhotovení předmětného díla (15 kusů vrat včetně ovládacích motorů a montáže), dle této objednávky žalovaného zpracoval cenovou nabídku a téhož dne ji zaslal zpět též faxem. Zaměstnanec žalovaného p. Přibil cenovou nabídku telefonicky odsouhlasil, návrh smlouvy o dílo zaslal žalobci dne 13.7.2001 faxem společně s obchodními podmínkami. Požadavek na rozšíření díla zaslal M. K. dne 14.9.2001, který i podepsal dodatek ze dne 11.10.2001. Žalobce dílo (výroba, dodávka a montáž sekčních vrat) zhotovil dle smlouvy a dle objednávky na rozšíření díla ze dne 14.9.2001 (dodávka pomocné ocelové konstrukce) a dne 19.10.2001 předávacím protokolem žalovanému předal s tím, že dílo bylo řádně ukončeno funkční zkouškou a shledáno bez závad. Protokol za žalovaného podepsal M. K. Žalobcem vystavenou fakturu na cenu díla č. 4420000 ze dne 1.11.2001 splatnou 14.11.2001 žalovaný převzal, avšak neuhradil, dopisem ze dne 7.11.2001 fakturu vrátil s tím, že od 1.7.2001 převzala výrobu a dodávky hliníkových oken dceřiná společnost žalovaného - ALKO OKNA, s.r.o. a s tím, že žalobce by měl cenu díla vyúčtovat této společnosti. K tomu žalobce uvedl, že k převzetí dluhu (privativní intercesi) nemohlo v daném případě platně dojít pro absenci souhlasu žalobce jakožto věřitele. Stejně tak nepřichází v úvahu kumulativní intercese, neboť žalobce se společností ALKO OKNA s.r.o. neuzavřel v tomto směru žádnou dohodu. Za prodlení s cenou díla se žalobce domáhá zákonného úroku z prodlení ve výši 8,5% ročně od 15.11.2001 do zaplacení, jehož výše odpovídá dvojnásobku diskontní sazby stanovené ČNB a platné k prvnímu dni prodlení tj. den po splatnosti faktury. Dále se žalobce za porušení závazku zaplatit cenu díla v souladu s čl. IV odst. 19 Obchodních podmínek žalobce, které tvořily nedílnou součást smlouvy o dílo, domáhá zaplacení smluvní pokuty 169.575 Kč sjednané ve výši 10% ceny díla.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu s námitkou, že není ve věci pasivně legitimován. Dle žalovaného mezi účastníky řízení neexistoval žádný závazkový vztah, neboť jak smlouvu o dílo, tak její dodatek za žalovaného nepodepsal nikdo z členů statutárního orgánu ani žádný ze zaměstnanců. Namítl, že dne 1.6.2001 zaslal žalobci faxem pouze poptávku na zhotovení 15 kusů vrat včetně ovládacích motorů na akci AUTO EXNER. Připustil, že určité listiny podepsal M. K. který však nebyl oprávněn činit právní úkony jménem žalovaného, a který byl zaměstnancem žalovaného do 30.6.2001. Žalovaný dále uvedl, že v rámci dodávky díla pro VW Exner Praha uzavřel se společností AUTO-EXNER s.r.o. jako objednatelem smlouvu o dílo, další smlouvu o dílo uzavřel dne 6.8.2001 se společností ALKO OKNA spol. s r.o., na základě které převzal plnění dne 30.11.2001. Předmětem tohoto díla byla dodávka střechy, opláštění budovy, veškeré výlohy, okna, dveře a vrata. Společnost ALKO OKNA s.r.o. vystavila dne 14.12.2001 za toto plnění fakturu, závazky z těchto smluv byly řádně vypořádány, a to formou zápočtů vzájemných pohledávek. Dle žalovaného to byla společnost ALKO OKNA s.r.o., která si zadala zhotovení a montáž předmětných vrat u žalobce jako „subdodávku“.

Soud ve věci rozhodl dne 26.1.2007 rozsudkem č.j. 46 Cm 319/2002-96, kterým žalobu v celém rozsahu zamítl a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí odůvodnil tím, že ustanovení § 53 odst. 1 obč. zák. umožňuje uzavření smlouvy prostřednictvím prostředků komunikace na dálku - bez oboustranné přítomnosti zástupců smluvních stran, tudíž má z provedených důkazů za prokázané, že platně vznikla smlouva o dílo dle ust. §

536 a násl. obch. zák. ve znění obchodních podmínek žalobce dle ust. § 273 odst. 1 obch. zák. Opačný závěr učinil ohledně dodatku ke smlouvě, kterým mělo dojít k rozšíření díla a zvýšení ceny plnění. Vzhledem k tomu, že byl za žalovaného podepsán M. K. jehož pracovní poměr u žalovaného skončil 30.6.2001, nemohl podpisem dodatku platně zavázat žalovaného. Nedošlo tudíž k platnému změně smlouvy. Dále uzavřel, že nebyla splněna v obchodních podmínkách sjednaná povinnost protokolárního předání díla, neboť byl za žalovaného písemný předávací protokol podepsán jen M. K. Soud dospěl k závěru, že žalobci právo na zaplacení ceny díla dle ust. § 546 odst. 1 obch.zák. nevzniklo, tudíž nevzniklo ani právo na úrok z prodlení dle ust.. § 369 odst. 1 obch.zák. a právo na smluvní pokutu dle ust. § § 544 a násl. obč.zák.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací k odvolání žalobce usnesením ze dne 17.9.2008 č.j. 4 Cmo 269/2007-129 rozsudek zrušil, když vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Ztotožnil se se závěrem, že účastníci platně uzavřeli smlouvu o dílo, a to postupem právních úkonů provedených mezi nepřítomnými. Jednání M. K. spočívající v podpisu předávacího protokolu pak odvolací soud posoudil jako jednání osoby žalovaným zmocněné ve smyslu ust. § 31 odst. 1 obč. zák. - osoba označená ve smlouvě o dílo jako „oprávněný pracovník žalovaného ve věcech stavby“. Uzavřel, že předávací protokol byl dne 19.10.2001 podepsán za obě smluvní strany osobami zmocněnými smlouvou s účinky předání a převzetí díla. Na podporu tohoto závěru je zmíněn jednak obsah dopisu žalovaného ze dne 7.11.2001 (vrácení faktury) a dále shodné tvrzení účastníků při jednání odvolacího soudu o tom, že dílo bylo předáno investorovi, investorem zaplacené a žalobce poskytuje provozní servis garážových vrat. Odvolací soud uzavřel, že dílo bylo řádně předáno a žalovaným převzato, proto žalobci vzniklo právo na zaplacení ceny díla. Uložil soudu zabývat se výší ceny díla, prodlením žalovaného s úhradou této ceny a též nárokem na zaplacení smluvní pokuty.

Žalovaný setrval na námitce, že smlouva o dílo nebyla platně uzavřena, že podpis V. H. není platným podpisem tohoto statutárního zástupce, že tudíž nemohl být M. K. platně zmocněn k převzetí díla. Rozšířil k tomu návrh důkazů o další výpověď členů představenstva J. Z. V. H. a F. Š. ohledně okolností existence smlouvy o dílo s plněním za více jak 1,5 miliónu korun. Soud provedl tyto další důkazy včetně znaleckého posudku č. 2293 PhDr. J. V. ze dne 10.6.2009 a jeho výpovědi, které zhodnotil ve vydaném rozsudku. Dle znaleckého posudku nebyl podpis V. H. jeho pravým podpisem a byl shledán za falzum. Žalobce též rozšířil návrh důkazů, a to o doplňující výpověď jednatele V. K. k okolnostem a průběhu uzavírání smlouvy o dílo, a dále M. K. ohledně jeho oprávnění podepsat jménem žalovaného dodatek ke smlouvě o dílo a předávací protokol.

Soud provedl další dokazování a na jeho základě dne 24.8.2010 v pořadí druhým rozsudkem č.j. 46 Cm 319/2002-214 rozhodl tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 1,709.400 Kč se úrokem z prodlení z částky 1,554.000Kč od 15.11.2001 do zaplacení, v rozsahu částky 141.750 Kč s příslušenstvím a částky 14.175 Kč žalobu zamítl a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Pokud jde o skutková zjištění odkazuje soud v podrobnostech na odůvodnění tohoto rozsudku, zejména dospěl k závěru, že mezi účastníky byla dne 13.7.2001 uzavřena smlouva o dílo č. 2001105D120, v níž se žalobce zavázal k

výrobě a montáži konstrukce sekčních průmyslových vrat za dohodnutou cenu. Ohledně jednání o zhotovení a montáži vratových systémů pro zakázku AUTO EXNER Běchovice má za prokázané, že žalobce a žalovaný za tímto účelem činili úkony již v červnu 2001, poté na základě cenové nabídky zpracované žalobcem došlo k uzavření smlouvy o dílo ze dne 13.7.2001 a následně žalovaný dne 14.9.2001 objednal u žalobce dodávku pomocné ocelové konstrukce pro osazení vrat. Předávací protokol ohledně předmětné zakázky byl mezi týmiž subjekty vyhotoven dne 19.10.2001, účastníci byli při něm zastoupeni týmiž pracovníky oprávněnými jednat ve věcech stavby, kteří spolu v průběhu celé stavby spolupracovali. Mezi žalobcem a žalovaným existuje velmi četná faxová komunikace ohledně předmětného díla. Podstatným zjištěním bylo (z dopisu žalovaného ze dne 7.11.2001), že dne 1.7.2001 zahájila činnost dceřiná společnost žalovaného ALKO OKNA s.r.o. Ta měla převzít výrobu a dodávky hliníkových oken a dveří a byli k ní převedeni všichni zaměstnanci provádějící tyto činnosti, včetně zaměstnance M. K. V souvislosti s ním soud považoval za prokázané, že ve smlouvě o dílo ze dne 13.7.2001 byl v rámci označení žalovaného coby objednatele díla uveden jako zmocněnec žalovaného a pracovník oprávněný jednat za žalovaného ve věcech stavby. K takovým úkonům náleží i podpis předávacího protokolu, nikoliv však podpis na dodatku ke smlouvě. Soud s tohoto důvodu nepřiznal žalobci část nároku, který představoval cenu díla dle dodatku ke smlouvě o dílo a tomu odpovídající část příslušenství a smluvní pokuty, přičemž této části nároku nebylo lze vyhovět ani z titulů skutkových podstat bezdůvodného obohacení dle ust. § 451 a 454 obč. zák. Částka rozsudkem přiznaná představovala v rozsahu částky 1,554.000 Kč cenu díla dle smlouvy ze dne 13.7.2001 (dle ust. § 549 odst. 1 obch. zák.), zákonný úrok z prodlení ve výši 8,5 % z této částky (dle ust. § 369 odst. 1 obch. zák.) od 15.11.2001 do zaplacení a smluvní pokuta sjednaná v odst. 19 obchodních podmínek náležejících ke smlouvě o dílo ve výši 10% (max.) z ceny díla (dle ust. § 544 a násl. obč. zák.).

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný, a to do výroků I. a III., kterými soud žalobě vyhověl. Proti zamítavému výroku (výrok II.) odvolání nebylo podáno, proto nabylo právní moci dne 1.1.2011. Předmětem dalšího řízení tak byl nárok ve výši 1,709.400 Kč s úrokem z prodlení z částky 1,554.000 Kč. Rozsudek ze dne 24.8.2010 byl odvolacím soudem jeho rozsudkem ze dne 7.9.2011 č.j. 4 Cmo 101/2011-255 ve výrocích I. a III. potvrzen, přičemž se odvolací soud ztotožnil jak se skutkovými, tak právními závěry soudu nalézacího. Soud současně odkázal na ustálenou judikaturu - např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32Odo 631/2002 obsahující právní závěr, že *obchodní zákoník umožňuje stranám smlouvy o dílo dohodnout okamžik vzniku práva na zaplacení ceny nikoli pouze ve vazbě na provedení díla, nýbrž i jinak, např. ve vazbě na předání předmětu díla. Obsahuje-li smlouva takovou dohodu, není ke vzniku nároku na zaplacení ceny podstatné, zda bylo dílo řádně ukončeno*, s tím, že v dané věci bylo rozhodující pro vznik práva na zaplacení ceny díla řádné předání díla, které proběhlo dne 19.10.2001. K úhradě ceny díla byl žalovaný vyzván fakturou č. 4420000451 ze dne 1.11.2001 splatnou dne 14.11.2001. Odvolací soud se ztotožnil se závěry nalézacího soudu o důvodnosti nároku na smluvní pokutu ve výši odpovídající 0,05% z přiznané ceny díla za každý den prodlení, avšak nejvýše 10%, jak byla sjednána v obchodních podmínkách žalobce.

K dovolání žalobce Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 30.10.2012 č.j. 23 Cdo 632/2012-284 rozsudkem v pořadí druhý Vrchního soudu v Praze zrušil a věc tomuto soudu vrátil

k dalšímu řízení. V odůvodnění dovolací soud, poté co shledal existenci dovolacího důvodu pro neúplné právní posouzení věci, poukázal na to, že soudy nižších stupňů dostatečně nepřihlédly námitce žalovaného, že nedošlo k platnému uzavření smlouvy o dílo. Připustil, že skutkové zjištění obou soudů, že v dané věci došlo k uzavření smlouvy faxem a že žalovaný návrh smlouvy s datem 13.7.2001 akceptoval, má oporu v provedeném dokazování, zejména z faxové korespondence účastníků a z obsahu vyšetřovacího spisu Policie ČR – OŘ SKPV odd. hospodářské kriminality v Kolíně. Dovolací soud vytkl odvolacímu soudu, že se dostatečně nezabýval tím, že dle obchodního zákoníku byli v rozhodné době členy představenstva žalovaného V██████ H██████ J██████ Z██████ a F██████ Z██████ přičemž jménem společnosti měli jednat společně dva členové představenstva a v běžných záležitostech každý člen představenstva samostatně, a nezabýval se při právních úvahách tím, co bylo v této společnosti považováno za „běžnou záležitost“, resp. tím, zda v daném případě stačil pro platné uzavření smlouvy jménem žalovaného podpis pouze jednoho z členů představenstva či nikoliv. Dovolací soud v souvislosti se zjištěnou skutečností, že za žalovaného měl smlouvu podepsat V██████ H██████ – člen představenstva a současně ředitel společnosti – poukázal na judikát uveřejněný pod č. 76/2009 SSRS, dle kterého při splnění podmínek dle ust. § 15 obch. zák. platí, že *osoba, u které jsou uvedené podmínky splněny, je oprávněna jednat (tj. činit veškeré úkony, k nimž při činnosti, kterou byla pověřena, obvykle dochází) za podnikatele samostatně, jako tzv. zákonný zástupce. Je-li však osoba, u které jsou jinak splněny podmínky ustanovení § 15 obch. zák., současně statutárním orgánem či členem statutárního orgánu podnikatele - právnické osoby, nemůže být současně (v rozsahu výkonu funkce člena představenstva), zákonným zástupcem této osoby. Taková osoba by totiž byla současně oprávněna činit právní úkony jménem právnické osoby jako její statutární orgán (případně společně s další osobou či osobami) a zastupovat právnickou osobu na základě zmocnění podle § 15 obch. zák.* Dále dovolací soud uvedl, že „vyřešení otázky platnosti smlouvy o dílo je významné i pro posouzení další dovolací námitky žalované směřující do nesprávného právního závěru odvolacího soudu o tom, že M██████ K██████ byl zmocněn plnou mocí obsaženou ve smlouvě o dílo k převzetí díla za žalovanou. V případě, že smlouva o dílo bude posouzena jako uzavřená platně, potom je tato dovolací námitka nedůvodná. Ve smlouvě o dílo mělo být dohodnuto, že M██████ K██████ je oprávněný pracovník ve věcech stavby. Podle § 15 odst. 1 obch. zák. kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. I v případě, že by M██████ K██████ při podpisu předávacího protokolu překročil případné zmocnění podle § 15 odst. 1 obch. zák., byla by žalovaná jeho jednáním podle § 15 odst. 2 obch. zák. vázána, neboť vzhledem k ujednání ve smlouvě o jeho oprávnění jednat za žalovanou ve věcech stavby nemohla žalobkyně o případném překročení zmocnění vědět“.

Vrchní soud v Praze rozsudkem č.j. 4 Cmo 101/2011-292 ze dne 26.2.2013 rozsudek soudu prvního stupně ze dne 24.8.2010 (č.j. 46 Cm 319/2002-214) zrušil (výroky I. a III.) a věc vrátil k dalšímu řízení se závazným názorem, že k vyřešení zásadní otázky tohoto sporu, tedy zda smlouva o dílo byla platně uzavřena, je třeba vyžádat doplnění dalších tvrzení žalovaného a s tím spojené dokazování, což přesahuje rámec řízení odvolacího resp. byla by tím porušena zásada dvouinstančnosti občanského soudního řízení.

S ohledem na závěry odvolacího a zejména dovolacího soudu soud prvního stupně usnesením č.j. 46 Cm 319/2002-299 ze dne 5.6.2013 vyzval žalovaného, aby doplnil tvrzení

– zda byl V. H. v době od června do října 2001 ředitelem žalovaného, na základě jaké okolnosti, co náleželo do výkonu této funkce; dále zda stanovy žalovaného upravovaly ohledně vymezení působnosti členů statutárního orgánu vymezení pojmu „běžné záležitosti“ případně jak byl tento termín žalovaným vykládán v rozhodné době; současně byl žalovaný vyzván k označení důkazů k doplněnému tvrzení a k předložení stanov společnosti platných v roce 2001. Žalovaný na výzvu soudu reagoval návrhem důkazů výpověďmi všech tehdejších členů představenstva k výkladu pojmu „běžné záležitosti“, dále doplnil, že V. H. nebyl do funkce ředitele jmenován členy představenstva ani jiným orgánem společnosti, společnost řídilo a jejím jménem jednalo představenstvo ve všech záležitostech, vyjma těch, pro které zákon nebo stanovy vyhražují působnost valné hromady nebo dozorčí rady, resp. doplnil, že společnost byla řízena představenstvem, protože stanovy nepřenesly rozhodování na tyto orgány, představenstvo o záležitostech společnosti rozhodovalo v souladu s ust. § 191 odst. 1 obch. zák. kolektivně na svých zasedáních. K otázce vymezení obsahu „běžných záležitostí“ žalovaný uvedl, že stanovy neupravovaly, co do „běžných záležitostí“, v nichž může jednat samostatně jediný člen představenstva neupravovaly, tento pojem však vymežilo představenstvo v zápisu ze dne 26.2.1997 s tím, že je tím myšleno podepisování smluv s kupní cenou nepřesahující 250.000 Kč a pracovních smluv s výší měsíční mzdy nepřesahující 30.000 Kč. Z toho dle žalovaného vyplývá, že ostatní úkony mimo sféru takto vymezených museli činit současně dva členové představenstva. K důkazům žalovaný označil zápis z představenstva ze dne 26.2.1997. Pokud se V. H. označoval jako „výkonný ředitel“, pak tak činil bez udělení této funkce ze strany představenstva, nedisponoval žádnými pravomocemi, které by byly vyšší než ty, které měl kterýkoliv člen představenstva. Dále nad rámec výzvy se žalovaný opětovně vyjádřil k pravosti podpisu V. H. na smlouvě o dílo s tím, že je stále sporná pravost podpisu na faxové podobě této smlouvy, a žalovaný popírá, že došlo k platnému uzavření této smlouvy na dálku mezi nepřítomnými. Opakoval námitku, že žalobce nepředložil originál této listiny, že žalobce mohl tento podpis na listinu přenést pomocí xeroxování nebo ofocení. Podrobně se zabývá časovou posloupností jednotlivých úkonů provedených prostřednictvím dálkového přenosu pomocí faxu opět s poukazem na to, že faxy obsahující smlouvu o dílo byly odeslány z telefonního čísla nikoliv žalovaného, ale společnosti ALKO OKNA s.r.o., a žalobci tak bylo známé, že nekomunikuje s žalovaným, ale s touto společností. Stejně tak obchodní podmínky nebyly doručeny žalovanému, ale uvedené společnosti. Žalovaný vznesl požadavek, aby žalobce předložil originál předmětného faxu s tím, že navrhuje znalecké posouzení pravosti podpisu V. H. na této listině soudem ustanoveným znalcem. V reakci na provedené důkazy výsledkem členů představenstva pak žalovaný ještě dále rozšířil o svědeckou výpověď zaměstnance žalovaného I. K. projektanta, k tvrzením žalovaného, že běžnými záležitostmi byly právní úkony s plněním do 250.000Kč včetně podepisování smluv, neb vyhotovoval za firmu žalovaného smlouvy o dílo, měl smluvní agendu na starosti, že do návrhu smlouvy na plnění pod 250.000 Kč, kterou může podepisovat pouze jediný člen představenstva, předepsal pouze jednoho ze členů představenstva do místa podpisu smlouvy. Žalovaný pak po poučení daném soudem dle ust. § 119a odst. 1 o.s.ř. navrhl výslech dalších svědků - zaměstnankyně žalovaného J. K. bývalé zaměstnankyně žalovaného H. S. k tvrzení o praxi žalovaného při uzavírání smluv s plněním nad 250.000 Kč, o podepisování těchto smluv dvěma členy představenstva; dále zaměstnance I. S. a bývalého zaměstnance žalovaného J. H. syna V. H. kteří měli na starosti ve firmě žalovaného smluvní agendu a vypovídali by o

limitu 250.000, Kč a o praxi při uzavírání smluv týkajících se běžných záležitostí. Jako další důkazy označil žalovaný příslušné zápisy z valných hromad žalovaného, jejichž obsahem je volba členů představenstva, resp. jejich potvrzení ve funkcích, dále 15 obchodních smluv včetně dodatků z let 2001, 2002 a 2003 k prokázání tvrzené praxe při podpisování smluv dvěma členy představenstva. Dále žalovaný navrhl opakování již provedených důkazů – záznamem výpovědi V. H. před Policií ČR v Kolíně ve věci sp.zn. ORKO – 251/OHK-2004, usnesením státního zástupce zn. 2 ZN 1216/2004-37 ze dne 29.6.2006 k prokázání námitky, že i podpis na smlouvě o dílo a na všeobecných smluvních podmínkách, které měly tvořit součást smlouvy o dílo, není podpisem V. H.

Soud provedl další dokazování důkazy označenými žalovaným a zjistil:

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku žalovaného, že v době, kdy mělo dojít dle žalobce k uzavření smlouvy o dílo byl zapsán způsob jednání jménem společnosti společným úkonem dvou členů představenstva, s tím že při podepisování připojí k obchodnímu jménu své podpisy. V běžných záležitostech byl oprávněn jednat jménem společnosti každý člen představenstva samostatně, to se netýkalo prodeje a nákupu nemovitostí a základních prostředků. Tento zápis byl v rejstříku od 14.4.1995. V předmětné době byl dle úplného výpisu členem představenstva V. H. J. Z. a F. Z. nikdo z nich nebyl zapsán jako předseda představenstva.

Ze stanov společnosti FEROSTAV a.s. s datem 20.2.1995, že v článku IV. je upraveno jednání a podepisování za společnost, které zcela odpovídá výše uvedenému zápisu v obchodním rejstříku. Stanovy nevymezují pojem „běžné záležitosti“. V čl. IX. odst. B je vymezena pravomoc představenstva s tím, že rozhoduje o *všech věcech společnosti, pokud nejsou zákonem nebo stanovami vyhrazeny do působnosti valné hromady*. Dále má mít představenstvo tři členy volené valnou hromadou na dobu pěti let. Představenstvo ze svého středu volí předsedu představenstva. Ten řídí spolu s dalšími členy představenstva běžnou činnost společnosti. Jako výlučnou záležitost, o které rozhoduje představenstvo, označují stanovy nákup a prodej nemovitostí nebo základních prostředků. Dle odst. D byla ve společnosti zřízena funkce ředitele, kterého jmenuje a odvolává představenstvo, a který je oprávněn řídit výkon běžných činností společnosti, mezi které však nenáleželo podepisování obchodních smluv (bez písemného pověření představenstva).

Z další účastnické výpovědi člena představenstva J. Z. že za běžné záležitosti, při kterých mohli jednat členové představenstva samostatně, považoval uzavírání obchodních smluv (kupních, nájemních, o dílo) s předmětem do částky 250.000 Kč a uzavírání zaměstnaneckých poměrů do výše mzdy 30.000 Kč, dále běžné nákupy a běžná provozní činnost. Toto bylo sjednáno již od založení společnosti a dohoda začleněna do zápisu z pracovní či výrobní porady někdy v roce 1996 či 1997. Již v roce 1995 si s ostatními členy představenstva rozdělili oblast činností tak, že měl na starosti záležitosti obchodně-ekonomické, p. Z. záležitosti výrobně-montážní a p. H. záležitosti personální. Ohledně postupu při uzavírání smluv o dílo v oblasti výrobně-montážní vypověděl, že převážně návrhy smluv připravovala protistrana, písemné návrhy se několikrát vyměňovaly, fax se nepoužíval, leda výjimečně, e-mail se v té době nepoužíval vůbec. Smlouvy nad 250.000 Kč se uzavíraly vždy písemnou formou. Upřesnil pak, že smlouvy, kde byl žalovaný v postavení zhotovitele, připravoval žalovaný, v případech, kdy byli v postavení odběratelů nebo objednatelů,

připravovala návrhy smlouvy druhá strana. K vystupování V [redacted] H [redacted] jako ředitele žalovaného při jednání za žalovaného potvrdil, že se tak dělo, ale že to neznamenalo zvýšení jeho pravomoci, neboť do této funkce nebyl nikterak ustanoven, pověřen či zmocněn, nebyla s ním uzavřena žádná mandátní smlouva na tuto funkci. Po předložení důkazu žalovaného „Zápis ze zasedání představenstva...“ ze dne 26.2.1997 potvrdil, že se jedná o zmiňovaný zápis, že se jednalo o zápis ze zasedání představenstva, která se konají cca každých 14 dnů, vždy se z nich pořizuje zápis, který je archivován. Vypověděl, že sjednaný limit daný částkou 250.000Kč pro podpis smlouvy dvěma členy představenstva dodržovali, resp. někdy byly nájemní smlouvy podepsány takto podepsány i s plněním pod tímto limitem. K okolnostem vzniku a odeslání faxu ze dne 13.7.2001, jehož obsahem byla smlouva o dílo, vypověděl na dotazy zástupce žalovaného, že fax byl odeslán z firmy ALKO OKNA s.r.o., dceřiné společnosti, že se o existenci tohoto faxu dozvěděl až v tomto soudním řízení, nikdy mu nebyl předložen originál smlouvy, že s tímto faxem mohli zacházet pracovníci firmy ALKO OKNA s.r.o. podléhající pod Ing. M [redacted] nikdo z firmy žalovaného nemohl obsluhovat tento fax, ale zmiňovaní pracovníci ALKO OKNA s.r.o. byli do 30.6.2001 pracovníci žalovaného, kteří byli v pracovním poměru pouze po dobu půl roku, neboť předtím pracovali pro Ing. M [redacted] resp. pro firmu AQ OKNA. Vypověděl, že originál předmětné smlouvy o dílo ze dne 13.7.2001 se do dispozic žalovaného dostal od Ing. K [redacted] který ho na přelomu let 2001 a 2002 navštívil a předložil mu tuto smlouvu. Na otázku, kdy žalovaný uzavřel s firmou Auto-Exner smlouvu o dílo na celou komplexní dodávku vč. garážových vrat, vypověděl, že to bylo určitě více jak měsíc po 13.7.2001, proto považuje za nesmyslné, aby se před finální smlouvou uzavírala smlouva subdodavatelská. Smlouvu s Auto-Exner a smlouva s ALKO OKNA s.r.o. se uzavírala ve stejný den, žalovaný byl v pozici prostředníka, protože společnost Auto-Exner neměla zájem uzavřít smlouvu s nově vzniklou společností. Zhotovitelem celé dodávky pro Auto-Exner byla společnost ALKO OKNA s.r.o., dílo žalovanému předal Ing. M [redacted] a žalovaný dílo předal firmě Auto-Exner. Žalovaný dostal od objednatele Auto-Exner zaplacen.

Z další výpovědi F [redacted] Z [redacted] člena představenstva žalovaného, že jednotliví členové představenstva žalovaného měli a mají stejné pravomoci, že si působnost tak, že p. Z [redacted] konal ve věcech obchodně-ekonomických, p. H [redacted] ve věcech personálních a on v oblasti výrobně-montážní. Vypověděl, že od vzniku společnosti platilo, že za společnost jednají společně dva členové představenstva a že takto podepisují listiny. Na žádných výjimkách se nedohodli. Při jednání navenek platila uvedená zásada s tím, že samostatně mohli jednat ve věcech do výše cca čtvrt milionu korun. Volbu předsedy představenstva neřešili. Na otázku soudu, zda členové představenstva řešili, co bude podepisovat jen jeden člen představenstva samostatně při uzavírání smluv, vypověděl, že se dohodli, že to nepůjde, že smlouvy budou podepisovat vždy dva členové. Potřeba firmy si pak vyžádala ve věcech provozních včetně jednání navenek, že bude do částky čtvrt milionu korun jednat navenek pouze jeden člen představenstva, a to i ve věcech podpisu smluv, v praxi tak nepostupovali. Na dotaz, zda může existovat smlouva o dílo na částku pod čtvrt milionu korun s podpisem jen jednoho ze členů představenstva, toto zcela vyloučil. Pojem „běžné záležitosti“ ve vztahu ke způsobu jednání členů představenstva popsal jako běžný chod firmy, malé záležitosti. K okolnostem vzniku zápisu ze dne 26.2.1997 vypověděl, že byl sepsán asi 2-3 roky po založení společnosti, kdy se ukázalo potřebné řešit dohodu o vymezení pravomocí. K přípravě písemných smluv, ve kterých byl žalovaný v roce 2001 v postavení objednatele vypověděl, že na stavbě bylo se

zhotovitelem specifikováno, co bude předmětem plnění, v převážné části smluv poptával žalovaný další firmy, neboť určité činnosti nezajišťuje. Pak se následně projednává cenová nabídka, kterou vyhotovuje žalovaný, a do které zakomponuje cenové nabídky subdodavatelů a dojednávají se technické detaily. K uzavření smlouvy se zákazník dochází vždy písemně, takto bylo postupováno i v roce 2001. Tento postup výše popsany se používá i v případech, kdy je firma žalovaného v postavení objednatele, a tudíž přijímá plnění ve formě díla. V případech, že žalovaný je v postavení objednatele nebo odběratele návrh smlouvy připravuje dodavatel, členové představenstva na poradě smlouvu projednají, v případě souhlasu smlouvu podepíše dva členové představenstva, děje se tak někdy i v případě, že předmět smlouvy je nižší než čtvrt milionu, uvádím, že převážně smlouvu podepíší dva členové představenstva, nejsem schopen přesně odůvodnit, kdy podepisují dva a kdy pouze jeden člen. Návrhy smluv ve firmě žalovaného připravují zaměstnanci žalovaného p. K [REDACTED], K [REDACTED] K [REDACTED] a S [REDACTED]. K okolnostem odeslání faxu, jehož obsahem byla smlouva s datem 13.7.2001 vypověděl, že mu nejsou známy, že originál tohoto faxu neviděl. Nebyl schopen odpovědět, kdy podepsal žalovaný smlouvu o dílo s firmou Auto-Exner, zda před nebo po 13.7.2001. K dotazu, zda mohl některý ze zaměstnanců žalovaného obsluhovat fax společnosti ALKO OKNA s.r.o. s číslem 321715563 vypověděl, že nikoliv, neboť patřil jinému subjektu a byl umístěn v jiné budově. Číslo faxu používaného v roce 2001 firmou žalovaného je stejné dodnes, a to 321720841, jiné číslo faxu žalovaný nepoužívá. Praxi v roce 2001 nebo později při uzavírání smluv o dílo sjednávaných prostřednictvím faxu popsal tak, že vždy poté, co se smlouva projednávala prostřednictvím faxu (návrh smlouvy zaslán žalovanému druhou smluvní stranou), ve firmě žalovaného se smlouva vytiskla, dva členové představenstva ji podepsali a poštou zaslali druhé firmě.

Z účastnické výpovědi člena představenstva V [REDACTED] H [REDACTED] že se před založením společnosti žalovaného dohodli všichni tři členové představenstva, že nebudou volit předsedu a budou mít stejné pravomoci. Dále, že ve všech důležitých věcech většího rozsahu budou společnost zastupovat vždy dva členové představenstva. Nepomatoval si, že by negativně vymezili záležitosti, ve kterých by měl zastupovat společnost pouze jeden člen představenstva. V současné době tato zásada platí při uskutečňování kontraktů a při uskutečňování smluv, s určitým omezením, podle kterého do záležitostí pod 250.000 Kč vč. podepisování smluv, může zastupovat a jednat pouze jeden člen představenstva. Tato úprava vyplynula z praxe a byla členy představenstva dojednána někdy cca po roce od založení společnosti. K pojmu „běžná záležitost“ vypověděl, že běžnou záležitostí je dávání příkazů podřízeným, rozhodování o organizační činnosti jednotlivých skupin či oddělení, objednávání věcí běžné spotřeby apod. Nepatří mezi ně uzavírání smluv, neboť smlouvy o dílo musí podepisovat vždy dva členové představenstva. K dotazu, jak by tomu bylo v případě, že by žalovaný uzavíral jako objednatel smlouvu o dílo s plněním za 200.000 Kč, uvedl, že by za žalovaného tuto smlouvu podepisovali již dva členové představenstva, a to dle dohody členů představenstva uzavřené na začátku činnosti firmy při schůzi představenstva. Zápisy o zasedání představenstva vytvořil p. Z [REDACTED] a předložil je k podpisu všem členům, každý obdržel stejnopis zápisu, zápisy se archivovaly u p. Z [REDACTED]. Ohledně podepisování smluv o dílo, ve kterých byl žalovaný jako objednatel, vypověděl, že v případě tzv. „malých smluv“ mohl uzavírat smlouvy sám p. Z [REDACTED] u velké smlouvy byl garantem p. Z [REDACTED] a smlouvy podepisovali společně. Návrh smlouvy zpracovaný příslušnými pracovníky, do jejichž gesce

předmět plnění náležel, v představenstvu projednali poté, co garant zakázku schválil, garant pak podepsal smlouvu za žalovaného jako první a předložil druhému členu představenstva. Smlouvy o dílo na větší celky vytvářel někdy i garant díla - jeden ze členů představenstva, pouze výjimečně návrh smlouvy o dílo vytvářel subdodavatel. Vyloučil schvalování smluv druhou smluvní stranou prostřednictvím faxu. K dotazu zástupce žalovaného, zda existuje u žalovaného smlouva o dílo na plnění nad 250.000 Kč podepsaná jen jedním ze členů představenstva, vypověděl, že takovou smlouvu nikdy neviděl, ani nikdy nepodepisoval a neodesílal fax, jehož obsahem je smlouva o dílo s datem 13.7.2001. O existenci tohoto faxu z 13.7.2001 se dozvěděl až při jeho předložení na policii v Kolíně. Nejprve zde odsouhlasil razítko a podpis na listině, která mu byla předložena přeložená tak, že z ní bylo vidět pouze toto razítko s podpisem. Poté, co mu byl ukázán celý text, vypověděl, že mu obsah není znám. Originál této faxové verze smlouvy o dílo mu nebyl nikdy předložen. K výkonu funkce ředitele společnosti vypověděl, že oficiálně jako ředitel nevystupoval, do funkce ředitele nebyl formálně ustanoven, nebyl ani zmocněn k výkonu této funkce, na tuto funkci nemá smlouvu. Vyloučil existenci smlouvy, na by byl označen jako ředitel žalovaného, připustil, že může existovat listina, která byla adresována třetím osobám mimo společnost žalovaného, kde je jako ředitel uveden. Na listině, kterou by podepsal jako ředitel a týkala se zakázky nad 250.000Kč byl zcela určitě podpis ještě dalšího člena představenstva.

Z výpovědi svědka R. K. zaměstnance žalovaného, že byl požádán p. H. aby vypovídal před soudem ohledně podpisů smluv a o přípravě zakázek. Jako technik – projektant má na starosti přípravu zakázek - nabídky, projekty a technického zajištění, zpracovává návrhy smluv o dílo, kde je žalovaný v postavení zhotovitele. Takovou smlouvu o dílo, ve které by byl žalovaný v postavení objednatele díla, nikdy nevyhotovoval, a to ani po technické stránce. Vypověděl, že v návrzích smluv označuje jako osoby zastupující firmu žalovaného vždy dva členy představenstva, konkrétní jména po poradě představenstva. K dotazu, zda někdy mohlo dojít k tomu, že by smlouvu za žalovaného uzavíral, resp. podepisoval pouze jediný člen představenstva, uvedl, že si takový případ nepamatuje. U smlouvy, ve které je předmětem plnění např. ve výši 50.000 Kč, podepisují za žalovaného dva členové představenstva, a to po dohodě s členy statutárního orgánu. O dohodě členů představenstva o limitu 250.000 Kč, která měla mít vliv na počet členů představenstva podepisujících smlouvu, vypověděl, že mu nic takového známo není.

Svědka po předložení zápisu ze zasedání představenstva s datem 26.2.1997 vypověděl, že o existenci listiny nic neví, že mu nikdy nebyla předložena, a ani ze strany p. H. nebyl o takové listině informován. Ze zápisu ze zasedání představenstva společnosti Ferostav a.s. ze dne 26.2.1997, že za přítomnosti všech třech členů představenstvo projednalo krom jiného dohodu o vymezení pravomocí členů představenstva s pravidly, že jménem společnosti jednají a písemné právní úkony podepisují společně dva členové představenstva, že v běžných záležitostech jedná každý člen představenstva samostatně, přičemž běžnou záležitostí se rozumí podepisování smluv s kupní cenou nepřesahující 250.000 Kč s tím, že právní úkon, kterým se sjednává závazek vyšší než 250.000 Kč není běžnou záležitostí a nesmí být členy představenstva činěn samostatně.

Ze svědecké výpovědi H. S. bývalé účetní žalovaného, že její nadřízení byli členové představenstva - v ekonomických záležitostech p. Zadražil, ve mzdových p. H. a ve vztahu k montážím p. Z. Vystupovali jako vedoucí svých úseků a současně byli členy představenstva a majitelé firmy. Svědkyně pracovala se smlouvami, pokud náležely k fakturaci, nebo když se šlo vyplácení cestovních náhrad. Vypověděla, že od nástupu do funkce byla ústně informována o firemním pravidle, že ve věcech týkajících se účetních a ostatních záležitostí rozhodují vždy dva členové představenstva, což znamenalo, že na tzv. košilkách účetních dokladů muselo být jejich vyjádření. U malých zakázek do cca 100 tisíc Kč, týkajících se dílny, stačil podpis pouze p. H. ostatní - střední a větší zakázky, musely být schvalovány dvěma členy představenstva. Na dotaz, zda se zakázky rozdělovaly podle částek, uvedla, že nikoliv, že každá zakázka měla své číslo, a pro přijetí a zaúčtování faktury muselo být na průvodní košilce zmíněné vyjádření členů představenstva. U faktur nad částku 200.000 Kč - 250.000 Kč by nezaúčtovala fakturu, pokud by na košilce byl pouze jediný podpis. Vypověděla, že nekontrolovala na smlouvách, s kterými účtovala, podpisy smluvních stran, smlouvy resp. převážně originály smluv byly uloženy pouze na technickém oddělení v šanonech podle zakázek, v účtárně nebyly. Ve formě faxu byly pouze objednávky, nepamatuje si, že by viděla nějakou smlouvu, která by byla vyhotovena faxem. Po zhlédnutí smlouvy z důkazů žalobce s datem 13.7.2001 včetně obchodních podmínek a příloh, uvedla, že tuto smlouvu nepovažuje za fax, ale za smlouvu, jaké byly zakládány do šanonů. Uvedla, že na smlouvě není v pravého horním rohu uvedeno číslo, které přiděloval žalovaný, toto číslo přiděloval smlouvám ten, kdo měl zakázku na starosti a získal ho z knihy zakázek, kterou vedl sekretariát. K podpisu na listině za žalovaného vypověděla, že vypadá podobně, jako podpis p. H. Dále uvedla, že podle částky, která je na smlouvě uvedena, by takovou smlouvu museli podepsat za žalovaného dva členové představenstva. V rámci své činnosti svědkyně nepřišla do styku se smlouvou znějící na 200.000 Kč, na které by byl pouze jediný podpis člena představenstva. Svědkyně ohledně používání pojmu „běžná záležitost“ vypověděla, že si nevybavuje, že by se ve firmě tento termín používal a ani nebyla schopna vysvětlit, co je tím míněno. Dále k dotazu žalobce popsala účetní postup v případě, že přišla do firmy žalovaného faktura, která nebyla schválena dvěma členy představenstva – s tím, že takovou fakturu vrátila zpět do knihy došlé pošty nebo do příslušných desek s cedulkou, že žádá o vyjádření. Faktura šla na sekretariát, odkud byly dokumenty předkládány ke schválení a k vyjádření. Předpokládá, že faktura byla přidělena k došetření do příslušného oddělení, aby mi jí byla vrácena s veškerými náležitostmi. K záležitostem dodávek hutního materiálu se vyjadřovali p. Z. a p. H. k záležitostem materiálů na dílenské zakázky p. H. a p. Z. a k záležitostem montáží p. Z. a k tomu buď p. H. nebo p. Z. Po předložení dopis žalovaného ze dne 7.11.2001, kterým byla vrácena žalobci faktura, vypověděla, že si nepamatuje, že by ho psala. Takové dopisy vyhotovovala pro p. H. a Zadražila v případě, že nebyla schválena faktura k proplacení. Dle svědkyně bylo důvodem vrácení faktury osamostatnění společnosti ALKO OKNA s.r.o. a přebírání jejích dodávek materiálu. Účetní postupovaly na základě vyjádření na košilkách k fakturám, jak rozlišovaly faktury za materiál pro žalovaného a pro ALKO OKNA s.r.o. nebyla schopna vysvětlit. Dále uvedla, že v době, kdy byl vedoucím ALKO OKNA s.r.o. p. M., spolupracoval s p. Z. H. a Z. přeúčtovaly do doby založení ALKO OKNA s.r.o. dodávky pro zakázky pro tuto firmu přes firmu žalovaného. Činila tak dle pokynů na fakturách a na doprovodných dokladech. Na základě čeho se dodavatelům vracely faktury za materiál, který zpracovávala firma ALKO OKNA s.r.o., nevěděla, pouze to, že šlo o materiál

či služby, které firma žalovaného neobjednávala. Jako účetní žalovaného, neměla přístup k účetním dokladům firmy ALKO OKNA s.r.o. a řídila se jen pokyny, byla si vědoma, že v dokladech ve firmě nebyla dohledána objednávka či dodací list znějící na žalovaného.

Z výpovědi svědkyně J. K. sekretářky pracující u žalovaného od roku 1997, že náplní její práce je evidence veškeré pošty, vyřizování telefonátů, přepisování smluv – koncepty ji předkládali p. Z. a p. H. nabídek (koncepty od p. S., archivace veškerých dokumentů. Vypověděla, že si nepamatuje, zda předmětní tři členové představenstva někdy jednali samostatně; dále že smlouvy za společnost podepisují vždy dva členové představenstva – v roce 2001 podepisovali p. J. Z. a V. H. Postup uzavírání smlouvy popsala tak, že zakázka se předá obchodníkovi a po zpracování nabídky nebo smlouvy se předává ke konzultaci a k podpisu členům představenstva. Když přepisuje koncepty smluv, vždy jsou uváděni dva členové představenstva. I faktury jsou po zaevidování podepisovány členem představenstva p. H. pak příslušný referent - obchodník, který je též zaeviduje a zpracuje, následně podepisuje fakturu druhý člen představenstva p. Z. V roce 2001 se dodržoval popsáný postup. Svědkyně nemá v evidenci žádnou smlouvu podepsanou jen jedním členem představenstva. Vypověděla, že popsáná praxe platila i v roce 2001, připustila, že mohla být v roce 2001 nemocná a zastupovala ji jiná pracovnice. K dotazu zástupce žalobce svědkyně popsala, že pokud činil objednávku žalovaný, příslušný zaměstnanec, který ji zpracoval, ji předal p. H. nebo p. Z. k odsouhlasení, v té době i p. Z. Popsala, že objednávky byly jak písemné tak telefonické i e-mailové. Svědkyni nebylo nic známo o předání výrobního programu hliníkových oken ze žalovaného na ALKO OKNA s.r.o. a to ani po zhlédnutí dopisu ze dne 7.11.2001, který též neznala. Připustila, že v době její nemoci ji mohla zastupovat i pracovnice ALKO OKNA s.r.o.

Z výpovědi svědka F. S. zaměstnance žalovaného od roku 1995, který v roce 2001 pracoval ve funkci vedoucího montéra na montážích, že se nevyskytoval v kanceláři, neboť byl na stavbách, že nepřišel do styku se smlouvami – nabídky podepisují projektant, který ji vytvoří a k tomu se vyjadřují dva členové představenstva, podepisují p. Z. a p. H. stejně tak oba podepisují faktury. Svědek vypověděl, že členové představenstva jednají vždy společně, vždy alespoň dva, a že si nepamatuje případ, kdy by jednali samostatně; dále že smlouvy podepisovali vždy dva členové představenstva. I ohledně fakturace tento svědek vypověděl, že nebylo možné proplatit fakturu, kterou by neodsouhlasili a nepodepsali p. Z. a p. H. O převodu části podniku na ALKO OKNA s.r.o. svědek nic nevěděl, neb v té době jezdil po montážích.

Z výpovědi svědka J. H. bývalého zaměstnance žalovaného, že byl ve firmě zaměstnán od roku 1994 do ledna 2005, v roce 2001 byl ve funkci obchodníka, před tím pracoval na montážích, v dílně jako zámečník. Vypověděl, že se na tvorbě smluv nepodílel a tudíž podepsané smlouvy neviděl. Přesto na otázky soudu odpověděl, že smlouvy podepisovali za žalovaného vždy dva členové představenstva, že to bylo obecné pravidlo. Vypověděl, že se smlouvy archivují u statutárních zástupců, že členové představenstva jednali společně, minimálně ve dvou. Popsal postup při fakturaci s tím, že košilku faktury podepsali statutární zástupci poté, co faktura prošla kontrolou u obchodníka nebo statutárního zástupce.

Vypověděl, že smlouvy a faktury podepisovali v roce 2001 p. V. H. p. Z. a p. Z. O tom, že se předával v roce 2001 výrobní program hliníkových oken na společnost ALKO OKNA s.r.o. nic svědek nevěděl.

Soud zopakoval důkaz úředním záznamem o podaném vysvětlení V. H. ze dne 28.7.2004 (č.l. 76-78 spisu Policie ČR, OŘ SKPV odd. hospodářské kriminality, Kolín, č. ORKO-251/OKH-2004) a prohlášením V. H. ze dne 27.1.2006 (č.l. 57 tohoto spisu). Zjistil, že V. H. v tomto písemném prohlášení učiněném jako člen představenstva žalovaného prohlásil, že nikdy nepodepsal žádnou smlouvu s žalobcem, že nikdy v žádné věci osobně nejednal s žádným zástupcem žalobce a že nikdy nezmocnil M. K. aby za společnost žalovaného činil jakékoliv úkony včetně právních. Z úředního záznamu ze dne 28.7.2004, že V. H. vypověděl, že je ředitelem žalovaného, že podepsal dne 6.8.2001 smlouvu s firmou Alko Okna s.r.o. na subdodávku - výrobu oken a dveří pro výstavbu areálu autosalonu Auto Exner s plnou mocí od p. Zadražila, že zopakoval své prohlášení o tom, že s firmou žalobce nepodepisoval žádnou smlouvu ani nejednal se zástupcem této společnosti. Podstatné pro danou věc je dále zaznamenaná odpověď na otázku ohledně podpisu na smlouvě s datem 13.7.2001 mezi žalobcem a žalovaným. V. H. prohlásil, že se nejedná o jeho podpis. Záznam končí vyjádřením V. H. k otisku razítka a podpisu na smlouvě o dílo čl. 2001105D0120 ze dne 13.7.2001, která mu byla předložena v kopii, že se jedná o jeho podpis, ale že současně zdůraznil, že listina je pouze faxovou kopií návrhu smlouvy o dílo a že mu není známa existence originálu.

Na základě výše uvedeného dokazování a s přihlédnutím ke všem skutkovým zjištěním z provedeného dokazování soud dospěl k závěru, že se žalovanému podařilo vyvrátit, že došlo mezi účastníky k platnému uzavření smlouvy o dílo. Smlouva jako dvoustranný právní úkon předpokládá ze strany smluvních stran učinění řádného návrhu osobami oprávněnými jednat jménem společnosti činící tento návrh a též osobami oprávněnými jednat jménem společnosti, která tento návrh akceptuje. K platnému uzavření smlouvy je tak nezbytný právní úkon statutárního orgánu jednajícího v souladu se zápisem v obchodním rejstříku. Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku žalovaného jednali jménem společnosti a podepisovali dva členové představenstva, kromě „běžných záležitostí“, ve kterých mohl činit úkon každý člen představenstva samostatně. Dle závěrů dovolacího a odvolacího soudu se soud prvního stupně zaměřil na zjištění, jaké úkony měly náležet k běžným záležitostem, resp. co bylo pod tímto pojmem míněno. Soud zjistil, že stanovy žalovaného upravují shodně se zápisem v obchodním rejstříku způsob jednání za společnost, pojem „běžná záležitost“ nebyl ve stanovách nijak vymezen. Členové představenstva žalovaného, kteří byli soudem opakovaně vyslechnuti k této záležitosti, shodně vypověděli, že zápis v obchodním rejstříku o samostatném jednání členů představenstva v běžných záležitostech byl deklarován dohodou členů představenstva provedenou písemnou formou v zápise ze dne 27.2.1997 o tom, že samostatně mohou jednat a podepisovat smlouvy v záležitostech do výše závazku 250.000 Kč a ve věcech mzdových do 30.000 Kč. Další vyslechnutí svědci – F. K. H. S. a F. S. - pak shodně vypovídali, že nezaznamenali, že by smlouvy jménem žalovaného někdy podepisoval některý z členů představenstva samostatně. Všem bylo známo, že smlouvy podepisovali, schvalovali vždy dva členové představenstva společně, že i proplacení faktur bylo takto společně dvěma členy

odsouhlasováno. V rámci dokazování soud již dříve provedl důkaz fotokopii smlouvy o dílo č. 2001105D0120 ze dne 13.7.2001, na které je otisk razítka žalovaného č. 2 a podpis, který dle záhlaví smlouvy měl náležet zástupci žalovaného V. H. který však pravost tohoto podpisu popřel. Podstatné pro danou věc je, že jak v záhlaví, tak na konci smlouvy není uvedeno, že by žalovaného jakožto objednatele zastupovalo více osob, kromě zmíněného V. H. Ačkoliv z provedeného dokazování bylo zjištěno, že M. K. ukončil pracovní poměr ve společnosti žalovaného a že dne 1.7.2001 resp. 13.7.2001 již nebyl u žalovaného zaměstnán, je uveden v záhlaví fotokopie této smlouvy jako „oprávněný pracovník ve věcech stavby“. Obchodní podmínky žalobce na druhé straně fotokopie smlouvy nejsou zástupcem žalovaného podepsány vůbec. Jinak tomu je na smlouvě ze dne 6.8.2001 uzavřené mezi ALKO OKNA spol. s r.o. a žalovaným, na které jsou v záhlaví v označení této společnosti jako objednatele uvedeni jako zástupci p. H. a p. Z. ačkoliv je smlouva podepsána pouze V. H. s tím, že současně podepisoval jménem Jana Zadražil na základě plné moci ze dne 6.8.2001. Dopis ze dne 7.11.2001, kterým žalovaný žalobci v souvislosti s vrácenou předmětnou fakturou vyzývá k účtování firmě ALKO OKNA s.r.o. je za žalovaného podepsán p. H. (který se podepsal jako ředitel společnosti) a p. Z. (podepsán jako zástupce ředitele pro věci obch.- ek.). Postup při uzavírání smlouvy se měl odvíjet od červnu 2001, kdy žalobce zahájil s žalovaným jednání ohledně zhotovení a montáže vratových systémů pro akci „autosalon AUTO EXNER“ - žalovaný zaslala žalobci objednávku ze dne 1. 6. 2001 faxem, dne 5.6. 2001 žalobce odeslal cenovou nabídku, pak měl žalobce sepsat předmětnou smlouvu o dílo a její návrh podepsaný za žalobce jednatelem V. K. zaslat žalovanému. Dle tvrzení žalobce byl následně jeden návrh smlouvy vrácen faxem, což byla výše zmíněná fotokopie smlouvy s údajným podpisem V. H. opatřený razítkem žalované č.2. Pokud se soud zabýval i tím, zda byl V. H. oprávněn označovat se jako ředitel společnosti, dospěl na základě dokazování, že ze žádných důkazů nevyplývá, že byl představenstvem společnosti žalovaného do této funkce jmenován a případně s jakými pravomocemi. Ačkoliv stanovy žalovaného umožňovaly zřízení funkce ředitele, kterého mělo jmenovat a odvolávat představenstvo, a který by byl oprávněn řídit výkon běžných činností společnosti, jak Jan Zadražil, tak i V. H. shodně vypověděli, že k takovému jmenování ředitele nedošlo, že nebyly naplněny formální předpoklady vzniku této funkce. Nelze tedy vycházet z předpokladu, že pokud by V. H. skutečně podepisoval smlouvu, činil by tak současně jako ředitel žalovaného jednající v běžné záležitosti a jako člen představenstva jednající též v běžné záležitosti. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že nebylo žalobcem prokázáno, že ze strany žalovaného došlo k podpisu smlouvy o dílo současně dvěma členy představenstva, jak to předpokládá způsob jednání za společnost zakotvený ve stanovách a zveřejněný v zápisu v obchodním rejstříku.

Dle ustanovení § 40 odst. 3 obč. zák. je písemný právní úkon platný, je-li podepsán jednající osobou; činí-li právní úkon více osob, nemusí být jejich podpisy na téže listině, ledaže právní předpis stanoví jinak. Podpis může být nahrazen mechanickými prostředky v případech, kdy je to obvyklé. Je-li právní úkon učiněn elektronickými prostředky, může být podepsán elektronicky podle zvláštních předpisů. Dle ust. § 20 odst. 1 obč. zák. a ust. § 13 odst. 1 obč. zák. právnická osoba jedná ve všech věcech svým statutárním orgánem. Právní úkony právnické osoby činí statutární orgán, v případě kolektivního statutárního orgánu, jakým je i představenstvo tyto úkony činí konkrétní fyzické osoby. Dle ust. § 191 odst. 1 obch. zák. je

statutárním orgánem akciové společnosti její představenstvo. Nevyplývá-li ze stanov akciové společnosti něco jiného, jedná navenek jménem společnosti každý jeho člen. Členové představenstva, kteří zavazují společnost, a způsob, kterým tak činí, se zapisují do obchodního rejstříku. Jak již soud prvního stupně konstatoval ve svém prvním rozsudku, nepovažoval podpis smlouvy o dílo s plněním vyšším než 1,5 milionu Kč za běžnou záležitost. Žalovaný navrženými důkazy prokázal, že stanovy společnosti pojem běžné záležitosti nijak nedefinují, zásadně však platilo a bylo i v obchodním rejstříku zaneseno, že za společnost podepisují společně dva členové představenstva. I v případě ústního uzavírání smlouvy o dílo by právní úkony museli činit současně dva členové představenstva, jinak by smlouva platně nevnikla. Tuto argumentaci uplatnil žalobce teprve při jednání soudu konaném dne 17.2.2016 po poučení daném soudem dle ust. § 119a odst. 1 o.s.ř., tudíž soud k tomuto novému skutkovému tvrzení nepřihlížel, navíc žalovaný vznesl dle soudu důvodnou námitku promlčení nároku odvozeného z „údajně ústně uzavřené smlouvy o dílo“. Soudu tak nezbylo, než uzavřít, že smlouva o dílo nebyla v daném případě mezi účastníky řízení platně uzavřena, neboť nebyla ze strany žalovaného akceptována společným úkonem dvou členů představenstva. Vzhledem ke zjištění, že V. H. - jeden ze členů představenstva, nebyl současně platně ustanoven do funkce ředitele žalovaného, soud se již dále nezabýval ve smyslu ust. § 15 obch. zák. jeho jednáním za podnikatele jako tzv. zákonného zástupce. Jak již uvedl dovolací soud s odkazem na judikát sp.zn. 23 Cdo 632/2012, osoba, u které jsou jinak splněny podmínky ustanovení § 15 obch. zák., je současně statutárním orgánem či členem statutárního orgánu podnikatele - právnické osoby, nemůže být současně v rozsahu výkonu funkce člena představenstva zákonným zástupcem této osoby, neboť by tak byla současně oprávněna činit právní úkony jménem právnické osoby jako její statutární orgán (případně společně s další osobou či osobami) a zastupovat právnickou osobu na základě zmocnění podle § 15 obch. zák. Vzhledem k tomuto závěru soudu o neplatném uzavření smlouvy se proto soud dále detailně nezabýval námitkou žalovaného, že na faxové kopii smlouvy o dílo ze dne 13.7.2001 není pravý podpis V. H. neboť uvedenými závěry byla popřena možnost platného uzavření smlouvy na dálku mezi nepřítomnými. Navíc tím, že žalobce nebyl schopen soudu předložit originál této listiny, nebylo možné zadat vypracování znaleckého posudku za účelem posouzení pravosti podpisu V. H. Ohledně toho si nese negativní důsledky neunesení důkazního břemene žalobce (§ 101 odst. 1 o.s.ř.).

Soud se též zabýval otázkou, zda nemohlo případně vzniknout na straně žalovaného bezdůvodné obohacení přijetím bezesmluvního plnění – díla spočívajícího ve výrobě a montáži sekčních vrat. Tuto argumentaci vznesl žalobce v rámci závěrečného přednesu (po opakovaném poučení dle ust. 119a odst. 1 o.s.ř.).

Dle ust. § 451 obč. zák. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Předpokladem úspěchu při uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení je prokázání, že majetkový prospěch vznikl na straně žalovaného. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, ke zmocnění M. K. ve smyslu ust. § 31 odst. 1 obč. zák. mělo dojít v záhlaví smlouvy o dílo ze dne 13. 7 2001, kde je v označení objednatele díla – žalovaného je uveden M. K. jako zmocněnec žalovaného a pracovník oprávněný jednat za žalovaného ve věcech stavby. Bylo prokázáno, že jedinou osobou, která dle předávacího protokolu sepsaného mezi účastníky dne 19.10.2001 řízení měla za objednatele převzít dílo

a převzetí potvrdit podpisem protokolu byl M. K. Je zřejmé, že tak činil v době, kdy nebyl již zaměstnancem (pracovníkem) žalovaného, současně je nepochybné s ohledem na výše uvedené, že tak činil na základě neplatně uzavřené smlouvy. Takovým úkonem proto nemohl zavazovat žalovaného, resp. nelze dojít k závěru, že předmětné dílo bylo převzato žalovaným. Z předávacího protokolu soud zjistil, že byl vyhotoven žalobcem na jeho hlavičkovém papíru, jako objednatel je uvedena firma žalovaného bez označení jednající osoby. M. K. nepochybně protokol podepsal, a to jako jediný přebírající. Neuvedl, na základě jaké skutečnosti tak činí. Soud proto dospěl k závěru, že tímto podpisem osoby, která nebyla řádně zmocněna platným právním úkonem k jednání za žalovaného (nemohlo jít o jednání ve smyslu ust. § 15 ani § 16 obch. zák.), nedošlo k řádnému převzetí díla a tudíž ke vzniku práv, které zákon s převzetím řádně dokončeného díla spojoval (§ 554 odst. 1 obch. zák.). V řízení tak nebylo prokázáno, že žalobce plnil ve prospěch žalovaného, neboť v konečné fázi bylo předmětné dílo součástí plnění pro generálního objednatele stavby autosalonu AUTO EXNER, nemohlo tak na straně žalovaného dojít k bezdůvodnému obohacení. Žalovaný tak není ve věci nároku na zaplacení předmětné částky, a to jak z titulu zaplacení ceny díla, případně vydání bezdůvodného obohacení věcně pasivně legitimován.

S ohledem na shora uvedené skutkové a právní závěry soud žalobu zamítl včetně nároku na příslušenství pohledávky představované úrokem z prodlení a včetně smluvní pokuty.

Soud dle ust. § 120 odst. 1 o.s.ř. rozhodl o neprovedení dalších důkazů označených žalovaným z důvodu procesní pro jejich nadbytečnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 2 o.s.ř.. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 751.341 Kč spočívající v soudním poplatku za odvolání ve výši 68.380 Kč a v soudním poplatku za dovolání ve výši 10.000 Kč, celkem 78.380 Kč, dále v

v odměně za zastoupení advokátem z částky 1, 865. 325Kč ve výši dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 30.8.2006 včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky včetně 19% DPH (sazba odměny za 1 úkon ve výši 9.925 Kč, s DPH 11.811 Kč a režijní paušál s DPH ve výši 89,25 Kč – celkem 11.900 Kč za úkony –

- převzetí věci
- odpor proti platebnímu rozkazu ze dne 24.4.2003
- vyjádření k žalobě ze dne 20.5.2003
- účast advokáta na jednání soudu dne 5.3.2004,
- účast advokáta na jednání u soudu dne 14.5.2004 od 9:00 do 12:30 (2 úkony)
- účast advokáta na jednání u soudu dne 1.2.2005 od 13:00 do 15:10 (2 úkony)
- vyjádření žalovaného s návrhem důkazů ze dne 9.2.2005
- účast advokáta na jednání u soudu dne 25.11.2005 od 13:00 do 15:10 (2 úkony)
- účast advokáta na jednání u soudu dne 14.2.2006 od 9:00 do 11:40 (2 úkony)
- účast advokáta na jednání u soudu dne 10.10.2006,
- účast advokáta na jednání u soudu dne 26.1.2007 od 9:00 do 11:05 (2 úkony) –

odměna včetně DPH a režijní odměna včetně DPH za celkem 16 úkonů - 190.400 Kč;

v odměně za zastoupení advokátem z částky 1 865 325Kč ve výši dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do od 1.9.2006 do 31.12.2010 včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky včetně 20% DPH (sazba odměny za 1 úkon ve výši 15.780 Kč, s DPH 18.936 Kč a režijní paušál s DPH ve výši 360 Kč – celkem **19.296 Kč** za úkony –

- vyjádření žalovaného ze dne 23.7.2007 k odvolání žalobce,
- účast advokáta na jednání u odvolacího soudu dne 17.9.2008
- účast advokáta na jednání u soudu dne 12.6.2009
- účast advokáta na jednání u soudu dne 8.9.2009,
- účast advokáta na jednání u soudu dne 26.1.2010 od 10:00 do 11:45 a od 13:00 do 15:30 (celkem 4:15 hod = 3 úkony)
- účast advokáta na jednání u soudu dne 28.5.2010 od 13:30 do 15:10 (2 úkony)
- účast advokáta na jednání u soudu dne 24.8.2010
- odvolání proti rozsudku ze dne 17.12.2010

odměna včetně DPH a režijní odměna včetně DPH za celkem 11 úkonů - 212.256 Kč;

Od 1.1.2011 je výrok II. rozsudku v právní moci a předmětem sporu byla dále jen částka ve výši 1 709 400,-Kč (z částky 1 865 325,-Kč byla částka 155 925 Kč pravomocně zamítnuta) - v odměně za zastoupení advokátem z částky 1.709.400 Kč ve výši dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do od 1.1.2011 včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky včetně 21% DPH (sazba odměny za 1 úkon ve výši 15.140 Kč, s DPH 18.321,50 Kč a režijní paušál s DPH ve výši 363 Kč – celkem **18.684,50 Kč** za úkony –

- převzetí zastoupení pro dovolací řízení plná moc ze dne 14.12.2011
- vypracování a podání dovolání k NS ČR dne 17.12.2011
- vyjádření žalovaného ze dne 9.7.2013 – k výzvě soudu k prokázání „běžné záležitosti“
- účast advokáta na jednání u soudu dne 21.11.2013 v 10:45-16:50 (6:15 hod tj. 4 úkony)
- účast advokáta na jednání u soudu dne 8.4.2014
- účast advokáta na jednání u Okresního soudu Kolín 2.9.2014 –výslech svědků dožádaným soudem
- účast advokáta na jednání u Okresního soudu Kolín 18.11.2014–výslech svědků dožádaným soudem
- účast advokáta na jednání u Okresního soudu Kolín 16.12.2014–výslech svědků dožádaným soudem
- účast advokáta na jednání u soudu dne 17.2.2016
- účast advokáta na jednání u soudu dne 7.3.2016

odměna včetně DPH a režijní odměna včetně DPH za celkem 13 úkonů - 242.898,50 Kč;

celkem na odměně a režijní náhradě za 40 úkonů právní služby včetně DPH – 645.554,50 Kč.

Dále soud žalovanému přiznal náhradu za promeškaný čas k jednáním soudu dle § 14 odst. 3 výše citované vyhlášky ve znění platném v době uskutečnění úkonu a dále náhradu cestovních výloh za cesty právního zástupce k soudním jednáním podle § 157 a násl. zákona č. 262/2006 Sb. a příslušné vyhlášky o cenách PHM, osobním vozidlem Škoda Octavia reg. zn. MBL 48-28, s průměrnou spotřebou benzínu Natural 95 7,4 l/100 km a vyhláškové ceně PHM, a to

1200 Kč - náhrada za promeškaný čas cesta Kolín – Praha a zpět (náhrada za cestu ke čtyřem jednáním)

1200 Kč - náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy –Praha a zpět dne 7.9.2011 (jednání u odvolacího soudu jako 12 půlhodin po 100 Kč , jedna cesta 6 půlhodin)

1200 Kč náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy –Praha a zpět dne 21.11.2013 - celkem 12 půlhodin po 100 Kč , jedna cesta 6 půlhodin)

2 258 Kč - cestovné Svitavy – Praha a zpět na ú.j. dne 21.11.2013

1200 Kč náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy –Praha a zpět dne 8.4.2014 - 12 půlhodin po 100 Kč, jedna cesta 6 půlhodin)

2284,-Kč cestovné Svitavy – Praha a zpět na ú.j. dne 8.4.2014

800 Kč náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy- Kolín a zpět dne 2.9.2014 - celkem 8 půlhodin po 100 Kč, jedna cesta 4 půlhodiny)

1396 Kč - cestovné Svitavy – Kolín a zpět na ú.j. dne 2.9.2014

800 Kč - náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy- Kolín a zpět dne 18.11.2014 - celkem 8 půlhodin po 100 Kč, jedna cesta 4 půlhodiny)

1396 Kč - cestovné Svitavy – Kolín a zpět na ú.j. dne 18.11.2014

800 Kč - náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy- Kolín a zpět dne 16.12.2014 - celkem 8 půlhodin po 100 Kč, jedna cesta 4 půlhodiny)

1396 Kč - cestovné Svitavy – Kolín a zpět na ú.j. dne 16.12.2014

1200 Kč - náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy- Praha a zpět dne 17.2.2016 - celkem 12 půlhodin po 100 Kč, jedna cesta 6 půlhodiny)

2160,-Kč - cestovné Svitavy – Praha a zpět na ú.j. dne 17.2.2016

1200 Kč -náhrada za promeškaný čas cesta Svitavy- Praha a zpět dne 7.3.2016 - 12 půlhodin po 100 Kč, jedna cesta 6 půlhodiny)

2160 Kč - cestovné Svitavy – Praha a zpět na ú.j. dne 7.3.2016

celkem 22.650 Kč bez DPH, **27.406,50 Kč** včetně DPH ve výši 4.756,50 Kč.

Soud přiznal žalovanému náhradu pouze za účelně vynaložené náklady řízení, tj. částku nižší, než žalovaný požadoval, neboť některé z úkonů právní služby spočívajících v písemných podáních soud nepovažoval za účelné s ohledem na jejich obsah či důvod vyhotovení.

O povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobce žalovaného bylo rozhodnuto dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze, Nám. Hrdinů 1300, 140 00 Praha 4, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou vykonatelným rozsudkem, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem návrh na nařízení exekuce (zák. č. 120/2001 Sb.).

V Praze dne 7. března 2016

JUDr. Hana H r a b c o v á, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Naďa Vlková